

gør sit til, at Statens Funktionærer komme under saadanne Vilkaar, at man ikke kan sige, at det er berettiget, at de foretage Handlinger, der senere kunde komme dem til Skade. Jeg skal i øvrigt over for disse Spørgsmaal sige, at der var ikke saa ganske faa, der have set hen til det store Møde, der blev holdt i Roskilde, og næret Frygt for, at de skulde foretage Skridt der, som snarere kunde hemme Udsigten til bedre Forhold for dem end fremme dem — jeg mener, hvis de der skulde have foretaget Skridt, som vare umodne og ukloge. Jeg antager — i alt Fald efter det korte Referat, som foreligger — at have Lov til at udtale, at Mødet har været præget af en Besindighed, som kun har forøget Interessen for dem, og at man ikke har haft nogen Grund til at beklage sig over deres Optræden. Det er naturligt at de samle sig og søge at fremme deres Sag, og naar de gøre det paa en rolig og besindig Maade, saaledes som de synes at have gjort det her, have de derved gjort, hvad de kunde, for at faa os til at lytte til og anerkende, at en Del af de Krav, de fremføre, ere berettigede og ikke bør standses. Jeg har ikke til Hensigt — jeg ser, at det ærede Medlem for Langeland bevæbner sig med en Blyant — paa dette Tidspunkt af Dagen at gøre mit til, at det skal blive meget slem. Skønt jeg havde noteret enkelte Ting, skal jeg derfor modstaa Fristelsen til at indlade mig paa en Kritik af det Foredrag, han holdt om Kommissionens Arbejde osv., især da det jo dog synes at være forbuden Frugt.

Over for det ærede Medlem for Assens (Berntsen) vil jeg tillade mig en eneste Bemærkning. Jeg vil i Parentes sige, at han tog fejl, den Gang han troede, at det var mig, som bestandig afbrød ham. Jeg gør det ikke, thi jeg ved, at han taaler det ikke godt. Det generer hans Nervesystem og hans smukke Udtryksform, og derfor gør jeg det ikke, thi jeg glæder mig altid ved at høre ham. Det var min Nabo, der gjorde det. Men der var et vittigt Hovede, der kom og sagde til mig, at jeg over for ham skulde sige, at Talen skal være ja, ja eller nej, nej, og hvad der er over dette, er af det onde. Jeg vil imidlertid gøre en Bemærkning over for ham. Han sagde, at Ministeriet syntes udelukkende at excellere i at fremsætte Lønningsforslag, og han nævnedes Postvæsenets Lønningslov, Telegrafvæsenets Lønningslov, Underofficerernes og nu Jernbanefunktionærernes Lønningslov, og der var mulig endnu flere. Ja, det

er altsammen meget muligt, men det er dog ikke noget, som det nuværende Ministerium har opfundet, thi det er jo omtrent altsammen Gengangere, der have været forelagte før . . . (K. M. Klausen: Ministeriet opfinder ikke!) . . . Ja, det ærede Medlem, som afbrød mig, talte ikke saa højt, at jeg kunde forstaa Meningen af hans Ord. Jeg gør altsaa opmærksom paa, at disse Lønningslovsforslag ikke ere opfundne af det nuværende Ministerium. De fleste af dem ere Gengangere, og det er jo dette Flertals Skyld, at de ikke ere komne videre. Om i det mindste et af dem vide vi, at Betænkningen var færdig i Fjor, saa at der dog havde været nogen Mulighed, nogen Sandsynlighed for, at man kunde være bleven enig om at lade den gaa af Stabelen. (Afbrydelse). Det var Underofficerernes Lønningslov. Naar det ærede Medlem saa sagde: Men dette vil jo blive et Par Millioner, saa vil jeg over for ham kun sige: Ja, det er muligt, men det er jo ingen Grund til at standse forfærdet foran dem; saa maa vi skaffe Indtægterne dertil. Thi det er sikkert, at naar det anerkendes fra alle Sider, at Kravene eller rettere sagt Livsvilkaarene ere voksede saa stærkt og ere blevne saa meget strengere, maa man komme disse Funktionærer til Hjælp. De Herrer, der have meget imod Embedsstanden i sin Almindelighed, kunne fryde sig ved, at de ikke bevilge noget til dem, der have mere, end de skulle spise samme Dag, men der er jo tilstrækkelig mange, som mangle dette, og naar det erkendes fra alle Sider, kunne de Herrer ikke undgaa at komme til at gennemføre disse Love. Det maa saa ske lidt før eller senere, og om det saa koster 2 eller 3 Millioner, maa Pengene skaffes, thi Staten — og Staten er, naar det kommer til Stykket, Borgerne — er ikke tjent med, at dens Funktionærer leve under saa vanskelige Vilkaar. (Afbrydelse af *Berntsen*). Ja, det er sikkert, det er strengt, siger det ærede Medlem for dem, der skulle betale, men derfor staa vi jo ogsaa ved en Omfordeling af Betalingsvilkaarene, saa at vi forhaabentlig kunne naa til at finde de Kilder, som kunne flyde, eftersom de gamle synes delvis at være stoppede, og det er der ingen af os, der nægter at være med til. (Modsigelse). Nej, absolut ikke, det er kun Maaden, det drejer sig om, og om den tænker jeg, man, ligesom om saa mange andre vanskelige Punkter, maa være nødt til at forhandle.

Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til selve Lovforslaget. Jeg kunde maa-